

โควิด-19: การเปลี่ยนแปลงในภาษาไทย*

COVID-19: CHANGE IN THE THAI LANGUAGE

¹เสนธ์ เดชวงค์ Saneh Dechawongse, ²พระมหาวิโรจน์ ญาณวโร Phramaha Wirote Nyanaviro,
³พระมหาสมัคร มหาวิโร Phramaha Samak Mahaviro
^{1,2,3}มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย Mahamakut Buddhist University, Thailand
E-mail: saneh.decha@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในภาษาไทยในช่วงการระบาดของโควิด-19 ข้อมูลที่ใช้ศึกษารวบรวมมาจากการแถลงข่าวประจำวันของศูนย์บริหารสถานการณ์โควิด-19 ตั้งแต่เดือนเมษายน 2563 ถึง พฤษภาคม 2564 ผลการศึกษาพบว่า มีการนำเอาคำภาษาอังกฤษที่เป็นศัพท์เฉพาะและคำศัพท์ในวิชาชีพมาใช้ โดยใช้คำเหล่านั้นมาผสมกับคำไทยทำให้เกิดเป็นคำใหม่และมีความหมายใหม่ แต่การออกเสียงยังคงออกตามเสียงไทย อันจะเป็นประโยชน์ต่องานวิชาการด้านภาษาศาสตร์ในการนำศัพท์ไปใช้ให้ถูกต้อง

คำสำคัญ: การเปลี่ยนแปลงในภาษาไทย, การระบาดของโควิด-19, คำภาษาอังกฤษ

Abstract

The objective of this article is to investigate the change in Thai language in the period of Covid-19 pandemic. The data were collected from the daily press release of the Covid-19 Situation Administration Center concerning duty performance of the public health personnel and the spread of Covid-19 from April 2020 to May 2021. The results of the study were found that technical terms and jargons in English were brought to mix with Thai words in the form of compound words or hybrid words in order to create new words with new meanings. Although the English words were used in mixing with Thai words, but they were pronounced in Thai accents. In a linguistic perspective, it would be beneficial to the application of new formative words in daily-life communication.

Keywords: Change in Thai language, Covid-19 Pandemic, English Words.

บทนำ

เมื่อปลายปี พ.ศ. 2562 มีการพบโรคปอดบวมในเมืองอู่ฮั่น มณฑลหูเป่ย์ของประเทศจีน ต่อมาแพทย์พบว่า โรคดังกล่าวมีสาเหตุมาจากเชื้อ Corona Virus จึงเรียกโรคนั้นว่า Coronavirus 2019 มีชื่อในภาษาไทยว่า โรคทางเดินหายใจเฉียบพลันรุนแรง ภายหลังองค์การอนามัยโลกได้กำหนดชื่อใหม่เป็น COVID-19 ตอนแรกสันนิษฐานกันว่าน่าจะเป็นโรคระบาด (Epidemic) เหมือนอีกหลายๆ โรคที่เกิดขึ้นแล้ว แต่การระบาดของโรค COVID-19 กลับมีความรุนแรงและกระจายไปอย่างรวดเร็วจนทางการจีนต้องประกาศปิดเมืองอู่ฮั่นเป็นเวลาหลายเดือน (ประชาชาติธุรกิจ ออนไลน์, 2563) ถึงกระนั้น โรคนี้ยังได้ระบาดไปยังประเทศต่างๆ ทั่วโลก จนองค์การอนามัยโลกประกาศยกระดับจากการแพร่ระบาดทั่วไป (Epidemic) ให้เป็นการแพร่ระบาดใหญ่ (Pandemic)

ในส่วนของประเทศไทยนั้น กระทรวงสาธารณสุขยืนยันพบผู้ป่วยโควิด-19 ที่เดินทางมาจากประเทศจีนเป็นรายแรกเมื่อวันที่ 13 มกราคม 2563 (BBC NEWS, 2564) ต่อมาจึงได้ออกประกาศให้โควิด-19 เป็นโรคติดต่ออันตรายตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 เพื่อประโยชน์ในการเฝ้าระวัง ป้องกัน และควบคุมโรคติดต่ออันตราย (ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง ชื่อและอาการสำคัญของโรคติดต่ออันตราย (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2563, 2563) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนหรือผู้ประกอบการต้องรายงานและแจ้ง เมื่อสงสัยหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคติดต่ออันตราย ผู้ที่เดินทางกลับจากพื้นที่ที่มีการระบาด หรือมีโอกาสใกล้ชิดกับผู้ป่วย เมื่อมีอาการไข้หรืออาการเกี่ยวกับระบบทางเดินหายใจต้องให้ข้อมูลที่แท้จริงกับแพทย์ พยาบาลและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

การระบาดของโควิด-19 ในประเทศไทยแบ่งเป็น 3 ระลอก คือ ระลอกแรก จากเดือนมกราคมถึง 14 ธันวาคม 2563 ระลอกสองจาก 15 ธันวาคม 2563 ถึง 31 มีนาคม 2564 และระลอกสามเริ่มจาก 1 เมษายน 2564 เป็นต้นมา การระบาดของโรคในระลอกแรกนั้นสร้างความตื่นกลัวและความระมัดระวังให้กับคนไทยเป็นอย่างมากในส่วนของรัฐบาลมีการประกาศใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินในทุกเขตท้องที่ทั่วราชอาณาจักร เมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2563 จากนั้นได้จัดตั้งศูนย์บริหารสถานการณ์โควิด-19 (ศบค) ประกาศเคอร์ฟิวเวลา 22.00 น. ถึง 04.00 น. และยังมีการประกาศล็อกดาวน์เป็นระยะ ในส่วน of ประชาชนมีความระมัดระวังในการใช้ชีวิตสูงขึ้น หรือที่กล่าวกันว่าตั้งการ์ดให้สูงไว้ ดังที่ ธาณี กล่อมใจ, จรรยา แก้วใจบุญ และทักษิณี ชัยรัตน์ (2563) กล่าวว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่จากข้อมูลข่าวสารผ่านโทรทัศน์ อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม) อินเทอร์เน็ต และเจ้าหน้าที่สาธารณสุขหรือบุคลากรทางการแพทย์ แสดงให้เห็นว่าประชาชนตื่นตัวต่อการระบาดของโรคนี้ส่งผลต่อพฤติกรรมในการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่อยู่ในระดับมาก

นอกจากนั้น ประชาชนยังมีการเตรียมการด้านเครื่องอุปโภคบริโภคจนทำให้สินค้าบางชนิด โดยเฉพาะหน้ากากอนามัยขาดตลาดไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง ส่วนผู้ที่มีทุนทรัพย์และมีจิตอาสาก็ร่วมกันจัดตั้งตู้ปันสุขเพื่อแจกจ่ายสิ่งของที่เป็นในชีวิตประจำวัน เป็นการแบ่งเบาภาระของคนที่ได้รับความเดือดร้อน (ผู้จัดการออนไลน์, 2563) การระบาดของโควิด-19 ก่อให้เกิดผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคม การระบาดระลอกใหม่มีความแตกต่างจากระลอกแรก จำนวนผู้ติดเชื้อมากขึ้น กระจายไปในพื้นที่กว้างขึ้น แต่มาตรการการจำกัดการระบาดกลับมีความเข้มงวดน้อยลง (สมชาย จิตสุขชน, 2564) TrueID (2563) ได้สรุปผลกระทบที่

เกิดจากการระบาดของโควิด-19 ไว้ 5 ประเด็นหลัก คือ ด้านพลังงาน การท่องเที่ยวและการบิน การส่งออก การศึกษา และด้านสุขภาพ

นอกเหนือจากผลกระทบดังกล่าวมาแล้วนั้นยังมีผลกระทบอีกอย่างหนึ่งที่ไม่ควรมองข้าม นั่นคือ ผลกระทบด้านภาษา เพราะภาษามีความสัมพันธ์กับสถาบันทางสังคม ดังที่ สุภัทร แก้วพัตร (2560) กล่าวว่า ภาษามีหน้าที่ทางสังคมมีความสัมพันธ์กับสถาบันทางสังคม นอกจากนั้นภาษายังเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมได้อีกด้วย การที่แพทย์และบุคลากรสาธารณสุขต้องการสื่อสารข้อมูลการระบาดของโควิด-19 ถึงประชาชนโดยทั่วไปจึงจำเป็นต้องใช้คำเฉพาะทางการแพทย์ (Technical Terms) พร้อมกับมีคำอธิบายเพิ่มเติม แต่ดูเหมือนจะสร้างความยุ่งยากสับสนเพิ่มขึ้นอีกในบางครั้ง เมื่อใช้คำเฉพาะทางการแพทย์บ่อยขึ้น คำบางคำก็จะทับศัพท์โดยไม่ต้องแปล น่าจะถือว่าเป็นที่เข้าใจกันแล้ว

บทความวิจัยนี้ได้ทำการศึกษามุ่งเน้นศึกษาการเปลี่ยนแปลงด้านภาษาที่เกิดขึ้นนับตั้งแต่โควิด-19 ระบาดเข้ามาในประเทศไทย ซึ่งจะได้กล่าวถึงความหมาย การเกิดขึ้น ความสำคัญ พัฒนาการของภาษา และการเปลี่ยนแปลงของภาษาไทยในช่วงโควิด-19 โดยลำดับต่อไป

ความหมายของภาษา

ก่อนอื่นควรมาทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของภาษาว่า ภาษาคืออะไร คำตอบจากมุมมองและการศึกษาของนักภาษาศาสตร์และนักมานุษยวิทยามีไว้อย่างไร จะนำมาแสดงพอสังเขปดังต่อไปนี้

Edward Sapir (1921) นิยามว่า ภาษาเป็นวิธีที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารความคิด ความรู้สึก และความต้องการของตนโดยการเปล่งเสียงอย่างตั้งใจ

Leonard Bloomfield (1980) กล่าวว่า ภาษา คือ การพูด ส่วนการเขียนไม่ถือว่าเป็นภาษา แต่เป็นวิธีการบันทึกภาษาให้เห็นเป็นรูปธรรม บางภาษามีทั้งภาษาพูดและตัวอักษรมานานนับพันปี บางภาษามีเฉพาะภาษาพูดอย่างเดียว แต่ภาษาทั้งสองแบบสามารถใช้ได้และบรรลุวัตถุประสงค์เช่นเดียวกัน

David Crystal (1983) นิยามว่า ภาษามีหลายความหมายตามระดับของการใช้ แต่เมื่อพูดโดยรวมภาษาหมายถึงการพูด (Speaking)

วิจิตร ภาณุพงศ์ (2522) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ภาษา คือ เสียงพูดที่มีระเบียบและความหมาย ซึ่งมนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการสื่อสาร ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ และใช้ในการประกอบกิจกรรมร่วมกัน

พัชรี เขยจรรยา, เมตตา วิวัฒนานุกูล และถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ (2541) กล่าวว่า ภาษา หมายถึงระบบสัญลักษณ์ที่เกิดจากการพูดหรือการเขียนที่คนในสังคมใช้สื่อสารเพื่อให้เกิดความหมายร่วมกัน

กาญจนา นาคสกุล (2545) กล่าวว่า ภาษา หมายถึง สัญลักษณ์ต่างๆ ที่มนุษย์ใช้เพื่อสื่อสารกัน ซึ่งรวมถึงวจนภาษาและอวจนภาษา

อมรา ประสิทธิรัฐสินธุ์ (2548) กล่าวว่า ภาษาเป็นสมบัติของมนุษย์ เป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้สื่อสารกัน มนุษย์ในสังคมมีภาษาเฉพาะตน ภาษาถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม

ราชบัณฑิตยสถาน (2555) ให้คำนิยามว่า ภาษา หมายถึง ถ้อยคำที่ใช้พูดหรือเขียนเพื่อสื่อความหมายของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งหรือสื่อความเฉพาะวงการ เสียง ตัวหนังสือ หรือกริยาอาการที่สื่อความหมายได้

จากคำนิยามดังกล่าวมาแล้วนั้น สรุปได้ว่า ภาษา หมายถึง คำพูด ท่าทาง สัญลักษณ์ ตัวหนังสือ ที่มนุษย์ใช้สื่อสารเพื่อให้เกิดความหมายร่วมกัน แต่ในทัศนะของนักภาษาศาสตร์ คำพูด หรือการพูด คือ ภาษา ส่วนการเขียน สัญลักษณ์และท่าทางที่ใช้แทนเสียงหรือคำพูดเป็นเพียงตัวแทนของภาษา เพราะไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและอารมณ์ของภาษาได้อย่างสมบูรณ์

การเกิดของภาษา

ย้อนหลังไปหลายร้อยปีทีนักมานุษยวิทยาและนักภาษาศาสตร์พยายามศึกษาว่าภาษาของมนุษย์เกิดขึ้นได้อย่างไร แต่คำตอบที่ได้ก็หลากหลายและไม่สามารถชี้ชัดลงไปได้ โดยมีแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเกิดของภาษาดังนี้

George Yule (2020) กล่าวว่า จริงๆ แล้วไม่มีใครทราบว่าภาษาเกิดขึ้นมาได้อย่างไร ยังไม่มีหลักฐานที่ชี้ชัดลงไปได้ ที่มีอยู่เป็นเพียงข้อสันนิษฐานเท่านั้น ในยุคพระคัมภีร์มีความเชื่อว่าภาษาเกิดจากพระเจ้า เป็นเจ้า ศาสนาฮินดูเชื่อว่าภาษามาจากพระนางสุรัสวดี เพราะต้องการสื่อสารกับมนุษย์ ต่อมาผู้เชื่อว่า ภาษาเกิดเองตามธรรมชาติ และมีมาพร้อมกับการเกิดของมนุษย์เพียงแต่รอระยะเวลาในการบ่มเพาะ ภาษาแรกๆ ที่มนุษย์พูดได้คือภาษาที่เลียนเสียงธรรมชาติ ซึ่ง Otto Jespersen (1922) เรียกแนวคิดนี้ว่า “Bow-Wow Theory” ต่อมาเขาได้ตั้ง “Pooh-Pooh Theory” ขึ้น เป็นการพัฒนาจากการเลียนเสียงธรรมชาติมาเป็นเสียงร้องแสดงความรู้สึกที่ดีใจ เสียใจ เจ็บปวด สนุกสนาน เป็นต้น

พระยาอนุมานราชชน (2522) กล่าวว่า ในชั้นแรกภาษาอาจเกิดจากการเลียนเสียงสัตว์ร้อง หรือเสียงที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติเกิดจากการอุทานเพราะเวทนามรณ์และเกิดจากการพูดของเด็กเล็ก

ศรีวิไล ดอกจันทร์ (2528) กล่าวว่า การเกิดขึ้นของภาษานั้นมีหลายแนวคิด เริ่มจากความเชื่อที่ว่าภาษาเป็นสิ่งที่พระเจ้าเป็นเจ้าประทานมา ถือว่าภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นมาจากการเลียนเสียงธรรมชาติ เสียงอุทาน คิดจากเสียงสัญญาณต่างๆ ภาษาเกิดมาพร้อมกับมนุษย์และภาษาเกิดจากวิวัฒนาการของระบบในร่างกายและสมองของมนุษย์เอง

สรุปว่า การเกิดขึ้นของภาษายังไม่มีคำตอบที่ชัดเจน ที่นำเสนอทั้งหมดเป็นเพียงข้อสันนิษฐานของนักภาษาศาสตร์และนักมานุษยวิทยา ดังที่ Charles F. Hockett (1958) กล่าวว่า ภาษามนุษย์มีลักษณะพิเศษที่สัตว์อื่นไม่มี มนุษย์กับภาษามีวิวัฒนาการควบคู่กันมาหลายล้านปี

การแบ่งภาษา

ตามข้อมูลของศูนย์วิจัยภาษา Ethnologue Language Research Center (2021) ระบุว่า ในโลกนี้มีภาษาต่างๆ รวมแล้ว 7,799 ภาษา แบ่งตามพื้นที่ได้ดังนี้ ทวีปเอเชียมี 2,994 ภาษา ทวีปแอฟริกา มี 2,144 ภาษา กลุ่มประเทศในแปซิฟิกมี 1,313 ภาษา ทวีปอเมริกามี 1,061 ภาษา และทวีปยุโรปมี 287 ภาษา

การแบ่งภาษานั้นมีหลายวิธี ได้แก่ การแบ่งตามเชื้อชาติเจ้าของภาษา แบ่งตามรูปลักษณะของภาษา และแบ่งตามตระกูลภาษา (พระยาอนุมานราชชน, 2522) ภาษานั้นสามารถแบ่งตามเงื่อนไขหรือบริบททางสังคม (Sociolinguistics) และเงื่อนไขทางจิตใจ (Psycholinguistics) ซึ่งทั้งสองวิธีนี้ยังมีข้อปลีกย่อยลงไปอีก ภาษาทางสังคมแบ่งเป็นภาษากับโครงสร้างทางสังคม ภาษากับค่านิยมทางสังคม ภาษากับเชื้อชาติของคนในสังคม ภาษากับเพศ ภาษากับวัฒนธรรม ภาษากับบุคคล (Peter Trudgill, 1974) ส่วนการแบ่งภาษาเชิงจิตวิทยานั้นเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ของพฤติกรรมทางภาษาและการเรียนรู้ภาษากับทฤษฎีทางจิตวิทยา ซึ่ง

แบ่งออกเป็น 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีข่าวสาร เป็นการศึกษาคำและการวางตำแหน่งคำในประโยคเพื่อต้องการถ่ายทอดเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร อีกทฤษฎีหนึ่งคือทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งต่อมาได้รับการพัฒนาเป็นทฤษฎีการเรียนรู้การสอนภาษา (Judith Green, 1979)

ความสำคัญของภาษา

ภาษามีความจำเป็นและสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ มนุษย์ติดต่อสื่อสารกันได้ด้วยภาษา ภาษาที่มีเฉพาะแต่ภาษาพูดย่อมมีข้อจำกัดในการใช้ แต่ภาษาที่มีทั้งภาษาพูดและตัวอักษรก็สามารถใช้ในการสื่อสารได้กว้างไกลออกไป วัตถุประสงค์หลักของภาษาก็เพื่อสื่อสาร แต่การสื่อสารนั้น Leonard Bloomfield (1980) กล่าวว่าต้องประกอบด้วย 3 ส่วน คือ สิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสาร คำพูด และผู้ฟังเข้าใจ (Speaker's situation, speech, and hearer's response) เมื่อครบองค์ประกอบทั้ง 3 นี้คำพูดนั้นก็มีความหมายและใช้สื่อสารได้ แต่ปัจจุบันภาษาที่ใช้เป็นสื่อกลางในการสื่อสารหมายรวมถึงภาษาพูด หรือวจนภาษา (Verbal Language) และภาษากาย กิริยาท่าทางและสัญลักษณ์ต่างๆ ที่เรียกว่า อวัจนภาษา (Nonverbal Language) (ภัทรพร เจริญรัตน์, 2526)

กฤตพร ช่วยบุญชู (2558) กล่าวว่า การใช้ภาษานั้นนอกจากจะมุ่งเน้นเพื่อการสื่อสารในรูปของการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียนแล้ว ยังเป็นไปเพื่อพัฒนาศักยภาพภายในของตนเอง และถือว่าภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมด้วย ซึ่ง Peter Trudgill (1974) กล่าวว่า นอกจากภาษาจะทำหน้าที่ในการสื่อสารแล้วยังทำหน้าที่สร้างความสัมพันธ์ทางสังคมและรักษาความสัมพันธ์ทางสังคมนั้นไว้ และ Leonard Bloomfield (1980) กล่าวว่า ภาษาคือการพูดเพื่อสื่อสารและสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ในกลุ่มเดียวกัน (Speech-community) กิจกรรมทางสังคมอื่นๆ เป็นผลที่เกิดขึ้นจากการใช้ภาษา

กล่าวโดยสรุปคือ ภาษามีความสำคัญต่อมนุษย์ เพราะนอกจากจะใช้เพื่อการสื่อสารแล้วยังเป็นเครื่องมือในการสร้างและรักษาปฏิสัมพันธ์ทางสังคมอีกด้วย

การเปลี่ยนแปลงของภาษา

การเปลี่ยนแปลงทางภาษานั้นเกิดขึ้นเรื่อยๆ และใช้เวลานาน บางทีเรียกว่าวิวัฒนาการทางภาษา Claude Hagege (2009) กล่าวว่า ภาษาเป็นสิ่งมีชีวิต (Living species) มีเกิดมีตายเหมือนสิ่งมีชีวิตอื่นๆ การเกิดและการตายของภาษาจะเริ่มที่คำก่อน (Words) แล้วจึงไปสู่ความหมาย (Meanings) สาเหตุมาจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจทำให้คำและความหมายไม่สอดคล้องกับความคิดและวัฒนธรรมใหม่

สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2523) กล่าวว่า ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารความคิดของมนุษย์และถือเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง การถ่ายทอดหยาบคายจากภาษาอื่นมาใช้จะทำให้ภาษานั้นๆ มีคำใช้มากขึ้น สะดวกในการสื่อความหมายและทำให้ภาษาเจริญงอกงามขึ้น ที่กล่าวมานั้นแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงทางภาษาอย่างชัดเจน คำที่ไม่สามารถครอบคลุมความหมายในการสื่อสารยุคปัจจุบันจะถูกแทนที่ด้วยคำใหม่ หรือคำที่ยืมมาจากภาษาอื่น คำเดิมและความหมายเดิมก็จะถูกกลดบทบาทในการใช้และจะเลือนหายไปในที่สุด ดังที่ David Crystal (2000) กล่าวว่า ภาษาที่ไม่มีคนพูดก็คือภาษาตาย ในการศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่มีผลต่อการใช้คำต่างประเทศในภาษาไทย ซึ่ง สุริย์รัตน์ บำรุงสุขและวิไลศักดิ์ กิ่งคำ (2558) พบว่า การเปลี่ยนแปลงทางสังคมมีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเริ่มจากปี พ.ศ. 2369 เป็นต้นมา เฉพาะช่วงปี พ.ศ. 2476 ถึง พ.ศ. 2551 พบว่ามีการยืมคำภาษาอังกฤษมากที่สุด รองลงมาคือการยืมเสียงและ

การยืมความหมายตามลำดับ และในงานวิจัยเรื่องการใช้คำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ดังที่ นงลักษณ์ บัณฑุวงศ์ (2560) พบว่า สาเหตุที่ทำให้มีการใช้คำศัพท์ต่างประเทศโดยเฉพาะคำภาษาอังกฤษในภาษาไทยเป็นเพราะออกเสียงสะดวก ไม่มีคำภาษาไทยแทน จำได้ง่าย และเป็นศัพท์เฉพาะที่ใช้ในสายงาน

มัลลิกา มาภา (2559) กล่าวว่า ภาษาที่ยังไม่ตายมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆ ในลักษณะของวิวัฒนาการ (Evolution) อาจจะเป็นการเปลี่ยนแปลงบางส่วนของภาษา ก็ได้ เมื่อมนุษย์มีการพัฒนาขึ้น ภาษาซึ่งเป็นเครื่องมือในการสื่อสารของมนุษย์ย่อมได้รับการพัฒนาไปด้วย ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือวิวัฒนาการทางภาษา มีปัจจัยหลายอย่างที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาษา ดังที่ ปราณี กุลละวณิช (2548) กล่าวไว้ว่า ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางภาษาสรุปได้คือ 1) ความแตกต่างทางเพศ วัย และการศึกษาเป็นต้นของผู้พูดภาษา 2) สภาพจิตของผู้พูดภาษา 3) ลักษณะการออกเสียงของผู้พูดภาษา 4) ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ 5) การยืมคำ 6) สภาพภูมิศาสตร์ และ 7) คุณสมบัติเฉพาะของภาษานั้นๆ

กล่าวโดยสรุปคือ ภาษาที่ยังมีชีวิตหมายถึงภาษาที่ยังมีคนใช้พูดกัน ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงหรือวิวัฒนาการอยู่เสมอเพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจ

การเปลี่ยนแปลงของภาษาไทยในช่วงโควิด-19

ตั้งแต่มีประกาศจัดตั้งศูนย์บริหารสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (โควิด-19) ที่เรียกโดยย่อว่า ศูนย์บริหารสถานการณ์โควิด-19 (การจัดตั้งศูนย์บริหารสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (โควิด-19), 2563)แต่โดยทั่วไปเป็นที่รู้จักในชื่อย่อว่า ศบค. ศูนย์ฯ นี้มีการแถลงข่าวความเคลื่อนไหวการดำเนินงานด้านสาธารณสุขและการระบาดของโรคโควิด-19 เป็นประจำวัน โดยนายแพทย์ทวีศิลป์ วิษณุโยธิน โฆษก หรือแพทย์หญิงอภิสมัย ศรีรังสรรค์ ผู้ช่วยโฆษกของ ศบค. ข้อมูลการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในการใช้ภาษาที่นำมาศึกษาทั้งหมดมาจากการแถลงข่าวของโฆษกและผู้ช่วยโฆษก ศบค. ผ่านสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย กรมประชาสัมพันธ์ ตั้งแต่เดือนเมษายน 2563 ถึงเดือนพฤษภาคม 2564 มีคำที่รวบรวมได้ดังในตารางที่ 1 นี้

ตารางที่ 1 การเปลี่ยนแปลงของภาษาไทยในช่วงโควิด-19

ลำดับที่	คำ	ความหมาย
1.	Bubble and seal	การจำกัดพื้นที่โดยไม่ให้คนในออกคนนอกเข้า แต่เดิม Bubble หมายถึงฟอง (สบู่) หรืออยู่ในฟอง เช่น ฟองลอดแก้ว ฟองลูกโป่ง ส่วน Seal หมายถึงการปิดผนึก ประทับตรา ตีครั่ง ซึ่งใช้ในการไปรษณีย์ ในการใช้คำ Bubble ผสมกับคำอื่น เช่น Bubble factory คือโรงงานที่มีพนักงานอยู่อาศัยและทำงานอยู่ภายในโรงงาน Bubble tourism คือการท่องเที่ยวที่คนในท้องถิ่นที่สามารถเดินทางท่องเที่ยวในพื้นที่ที่กำหนดไว้เท่านั้น ส่วน Seal ใช้กับคำไทย เช่น Seal โรงงาน Seal พื้นที่
2.	Case	ผู้ติดเชื้อหรือผู้ที่สงสัยว่าจะได้รับเชื้อโควิด-19 มักจะใช้ในคำว่า Confirmed case หมายถึงผู้ที่ได้รับการยืนยันว่าติดเชื้อโควิด-19 แล้ว
3.	Cluster	กลุ่มหรือการรวมเป็นกลุ่ม เช่น School cluster แต่ความหมายเปลี่ยนเป็นกลุ่มคนจำนวนมากหรือชุมชนที่ได้รับเชื้อหรือแพร่เชื้อโควิด-19 เช่น คลัสเตอร์คลองเตย คลัสเตอร์ระยอง คลัสเตอร์สนามมวย เป็นต้น ปัจจุบันใช้ทับศัพท์ไปแล้ว
4.	Corona Virus	โรคทางเดินหายใจเฉียบพลันรุนแรง ต่อมาเปลี่ยนเป็น Covid-19 คำนี้ได้รับการ

		ยอมรับโดยไม่ต้องมีค่าแปลอีกต่อไป
5.	Distancing	การเว้นระยะห่าง ส่วนมากจะใช้ว่า Physical distancing การเว้นระยะห่างระหว่างบุคคล และ Social distancing การเว้นระยะห่างทางสังคม หมายถึงให้หลีกเลี่ยงการเข้าไปในพื้นที่แออัด การรวมกลุ่มกัน แต่มักจะใช้เพียงว่า Distancing
6.	Droplet	ฝอยละออง ซึ่งหมายถึง ฝอยละอองของสารคัดหลั่งที่กระจอกจากปากหรือจมูก อาจเป็นสาเหตุให้เกิดการแพร่กระจายของเชื้อโควิด-19 ได้
7.	Face shield	หน้ากากพลาสติกใสสำหรับสวมคลุมใบหน้า เริ่มแรกทำในรูปของที่คาดผม ต่อมาพัฒนาเป็นรูปของกรอบแว่นตา คำว่า Face shield แต่เดิมหมายถึงโล่ป้องกันใบหน้าของนักรบ ต่อมาได้รับการพัฒนารูปแบบเพื่อใช้ในการด้านการแพทย์เพื่อป้องกันการกระเด็นของสารคัดหลั่งจากคนไข้ ปัจจุบันใช้ป้องกันการระบาดของเชื้อโควิด-19 ได้ในระดับหนึ่ง
8.	Finding	การตรวจหาเชื้อโควิด-19 คำนี้มักเกิดร่วมกับคำอื่น เช่น Case finding, head finding การตรวจหาเชื้อโควิด-19 จากประชาชนที่ประสงค์จะเข้าไปตรวจที่โรงพยาบาลหรือสถานที่ที่สาธารณสุขกำหนด และ Active case finding เป็นการตรวจหาเชื้อโดยที่แพทย์หรือบุคลากรสาธารณสุขออกไปตรวจหาเชื้อในจุดต่างๆ ที่กำหนดไว้
8.	Gel	ของเหลวที่มีสภาพคล้ายวุ้น แต่ในสถานการณ์เช่นนี้ Gel ของเหลวที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ ใช้สำหรับทามือหลังจากที่ไปสัมผัสวัตถุสิ่งของในที่สาธารณะ นิยมใช้ทับศัพท์
9.	Hospitel	โรงแรมที่กำหนดให้เป็นสถานที่กักกันบุคคลที่เดินทางเข้ามาในประเทศ เนื่องจากจำนวนของโรงพยาบาลที่ใช้เป็นที่กักกันมีไม่เพียงพอ คำนี้เป็นการผสมกันระหว่าง Hospital กับ Hotel มีรูปออกมาเป็น Hospitel นิยมใช้ทับศัพท์
10.	Immunity	ภูมิคุ้มกัน (โรค) มีใช้อยู่ 2 คำ คือ Individual Immunity ภูมิคุ้มกันเฉพาะบุคคลที่เกิดจากการฉีดวัคซีน และ Herd Immunity ภูมิคุ้มกันหมู่ที่เกิดจากคนส่วนใหญ่ได้รับวัคซีนและมีภูมิคุ้มกันแล้วจึงไม่แพร่เชื้อออกไป ทำให้คนที่ไม่เคยได้รับวัคซีนพลอยได้รับประโยชน์ไปด้วย เพราะเชื้อโรคไม่ระบาดแล้ว Herd แต่เดิมหมายถึงฝูงสัตว์ Herd immunity คือภูมิคุ้มกันของสัตว์ทั้งฝูง ในยามเกิดโรคระบาด คำนี้ก็สามารถนำมาใช้กับมนุษย์ได้เช่นกัน
11.	Isolation	การแยกตัว หรือการปลีกรตัวออกไปจากกลุ่ม มักใช้เป็น Home Isolation คือการกักตัวอยู่ที่บ้าน Community Isolation การกักตัวอยู่ในหมู่บ้านหรือชุมชน
12.	Lock-down	มาตรการความปลอดภัยโดยจำกัดเวลาการเข้า-ออก การเดินทาง หรือการประกอบอาชีพ ใช้ทับศัพท์ เช่น ล็อกดาวน์กรุงเทพและปริมณฑลจากเวลา 22.00 น. ถึง 04.00 น. เป็นต้น
13.	Mask	หน้ากาก มีคำที่ต่อยอดจาก Mask คือ Surgical Mask หน้ากากอนามัย และ M 95 Mask หน้ากากป้องกันฝุ่นละอองขนาดเล็ก แต่เดิมมักจะเรียกว่า สวมหน้ากากอนามัย แต่ปัจจุบันเรียกว่า สวมแมสก์
14.	New Normal	การใช้ชีวิตตามปกติในรูปแบบใหม่ เป็นการใช้ชีวิตอย่างที่เคยทำแต่ทำไม่เหมือนเดิม เช่น อยู่บ้าน กินร้อน ช้อนกลาง เว้นระยะห่าง หมั่นล้างมือ และคำว่า New Normal ถูกใช้เป็นภาษาประจำวันไปแล้ว
15.	Online	การทำธุรกิจ และการเรียนการสอนผ่านระบบอินเทอร์เน็ต นอกจากนั้นยังมีคำที่เกิดในลักษณะเดียวกัน คือ On air การเรียนการสอนผ่านระบบวิทยุโทรทัศน์ On site

		การเรียนการสอนในห้องเรียน On demand การเรียนการสอนตามที่ตกลงนัดหมายกันไว้เป็นครั้งคราวไป
16.	PPE	ชุดหรืออุปกรณ์ป้องกันตนเองของแพทย์และบุคลากรสาธารณสุข มาจากคำเต็มคือ Personal Protective Equipment แต่นิยมเรียกเป็นคำย่อว่า ชุดพีพีอี ปัจจุบันเจ้าหน้าที่และบุคคลที่ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้ติดเชื้อโควิด-19 เช่น พระสงฆ์และสัปเหร่อ ยังต้องสวมชุดพีพีอี
17.	PUI	เป็นคำย่อที่หมายถึงผู้ป่วยเฝ้าระวัง มาจากคำว่า Patient Under Investigation มักจะให้ความหมายในภาษาไทย หรือคำย่อ พียูไอ
18.	Quarantine	การกักกันเพื่อเฝ้าสังเกตอาการว่าจะติดเชื้อโควิด-19 หรือไม่ แต่เดิม Quarantine มักใช้กับการกักกันพืชหรือสัตว์ที่นำเข้ามาในประเทศ เพื่อตรวจดูเชื้อโรคที่อาจติดมากับพืชหรือสัตว์นั้นๆ คำนี้เกิดร่วมกับคำอื่นอีกหลายคำ คือ State Quarantine สถานที่กักตัวของรัฐ Alternative State Quarantine (ASQ) สถานที่กักตัวของเอกชนที่รัฐอนุญาต ส่วนใหญ่หมายถึงโรงแรมหรือรีสอร์ท Local Quarantine สถานที่และการกักตัวที่องค์กรปกครองในท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการ Community Quarantine การกักตัวตามเงื่อนไขของกรมการบริหารชุมชน และ Personal Quarantine การกักตัวที่ผู้สงสัยว่าตนเองอยู่ในกลุ่มเสี่ยงที่จะได้รับเชื้อโควิด-19 สมควรที่จะกักกันตนเอง
19.	Spreader	ผู้ที่แพร่เชื้ออยู่ในวงจำกัด หากการแพร่ของเชื้อขยายออกไปเป็นวงกว้างในรูปของคลัสเตอร์ ผู้แพร่เชื้อก็จะกลายเป็น Super Spreader
20.	Swab	การตรวจหาเชื้อโควิด-19 โดยการหย�ก้านสำลีเข้าไปในโพรงจมูกเพื่อหาสารคัดหลั่งมาพิสูจน์ คำนี้มักใช้ทับศัพท์เป็น Swab Test
21.	Work From Home	การทำงานในหน้าที่โดยอยู่ที่บ้าน เพื่อหลีกเลี่ยงการเดินทางและสัมผัสเสี่ยงต่อการรับเชื้อโควิด-19 ในการพูดนิยมใช้คำเต็มว่า เวิร์คฟรอมโฮม แต่ในการเขียนมักใช้รูปย่อ คือ WFH

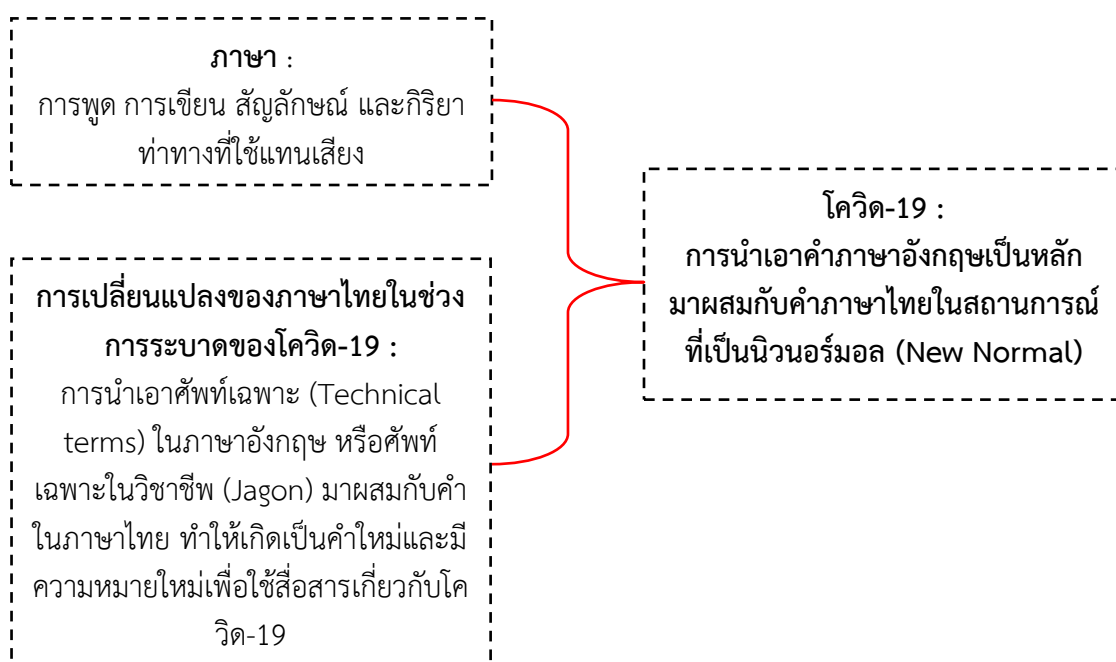
การเปลี่ยนแปลงของภาษาไทยที่พบในช่วงการระบาดของโควิด-19 ส่วนใหญ่เป็นการนำเอาศัพท์เฉพาะ (Technical terms) ในภาษาอังกฤษ หรือศัพท์เฉพาะในวิชาชีพ (Jargon) มาผสมกับคำในภาษาไทย ทำให้เกิดเป็นคำใหม่และมีความหมายใหม่ สามารถใช้สื่อความหมายถึงประชาชนทั่วไปได้ ส่วนคำไหนเมื่อนำมาใช้แล้วยังไม่เป็นที่คุ้นชินของผู้ฟังก็มักจะมีความอธิบายเพิ่มเติมประกอบ คำที่กล่าวมาแล้วนั้นจะกลายเป็นคำไทยที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันของคนทั่วไปเช่นเดียวกับคำไทยที่มาจากจากภาษาอื่น เช่น ภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต ภาษาเขมร เป็นต้น เมื่อนำมาผสมกับภาษาไทยดั้งเดิมก็กลายเป็นภาษาไทยโดยสมบูรณ์ คำภาษาอังกฤษที่นำมาผสมกับคำไทยในช่วงโควิด-19 นั้น แม้ว่าบางคำจะมีความอธิบายเพิ่มเติมอีกยาว เมื่อนำมาใช้บ่อยๆ ก็จะเคยชินและใช้สื่อสารเป็นที่เข้าใจกันได้

บทสรุป

ภาษา คือ การพูดรวมทั้งการเขียน สัญลักษณ์ และกิริยาท่าทางที่ใช้แทนเสียงเพื่อใช้ในการสื่อสารให้เกิดความหมายร่วมกัน การเกิดขึ้นของภาษายังไม่มีคำตอบที่ชัดเจน เป็นเพียงข้อสันนิษฐานที่มีมาตั้งแต่ยุคพระคัมภีร์ ส่วนข้อสันนิษฐานที่ได้รับการกล่าวถึงมาก คือ ภาษาเกิดจากการเลียนเสียงธรรมชาติและเสียงร้องที่เกิดจากเหตุการณ์ ภาษาอาจแบ่งออกได้ตามตระกูลภาษาชาติพันธุ์ของเจ้าของภาษา ลักษณะของภาษา หรือแบ่งตามบริบททางสังคมและบริบททางจิตวิทยา ภาษาที่ยังมีชีวิตหรือภาษาเป็นนั้นจะมีการเปลี่ยนแปลง

อยู่เสมอ เพื่อให้สอดคล้องกับพัฒนาการทางสังคมและเศรษฐกิจ การเปลี่ยนแปลงของภาษาไทยในช่วงการระบาดของโควิด-19 ก็อยู่ในเกณฑ์เดียวกัน คือให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เป็นนิวนอร์มอล (New Normal) ทางสังคม การนำเอาคำภาษาอังกฤษเป็นหลักมาผสมกับคำภาษาไทยในครั้งนี้นั้นสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุริย์รัตน์ บำรุงสุข และวิไลศักดิ์ กิ่งคำ (2558) ที่ว่า การใช้คำต่างประเทศในภาษาไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2476 เป็นต้นมา มีการยืมคำภาษาอังกฤษมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาของโลกไปแล้ว ดังที่David Crystal (2003) กล่าวว่า ภาษาที่ชื่อว่าเป็นภาษาของโลกย่อมไม่มีใครอ้างเป็นเจ้าของได้อีกต่อไป ใครก็ตามที่เรียนภาษานั้นถือว่าเป็นเจ้าของภาษา เขาสามารถนำภาษานั้นไปใช้ในวิถีของตน สรุปลงความรู้ในการศึกษาครั้งนี้ ดังในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 โควิด-19: การเปลี่ยนแปลงในภาษาไทย

เอกสารอ้างอิง

- กฤตพร ช่วยบุญชู. (2558). การพัฒนาทักษะและผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 โดยใช้ B-SL Model ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1. รายงานวิจัย. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ.
- กาญจนา นาคสกุล. (2545). ระบบเสียงภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- การจัดตั้งศูนย์บริหารสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (โควิด-19). (2563). ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 137 ตอนพิเศษ 69 ง (25 มี.ค. 2563).
- ธานี กล่อมใจ, จรรยา แก้วใจบุญ และทักษิภา ชัชรรัตน์. (2563). ความรู้และพฤติกรรมของประชาชนเรื่องการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโคโรนา สายพันธุ์ใหม่ 2019. วารสารการพยาบาล การสาธารณสุขและการศึกษา. 21(2). 29-39.

- นงลักษณ์ บัณฑุวงศ์. (2560). **การใช้คำต่างประเทศในภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง ชื่อและอาการสำคัญของโรคติดต่ออันตราย (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2563. (2563). ราชกิจจานุเบกษาเล่ม 137 ตอนพิเศษ 48 หน้า 1 (29 ก.พ. 2563).
- ประชาชาติธุรกิจ ออนไลน์. (2563). **ลำดับเหตุการณ์การระบาดของ “โควิด-19” ระยะแรก**. แหล่งที่มา <https://www.prachachat.net/world-news/news-462403> สืบค้นเมื่อ 11 พ.ค.2564.
- ปราณี กุลละวณิช. (2548). **หน่วยที่ 14 การเปลี่ยนแปลงของภาษา**. เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 7-15. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ผู้จัดการออนไลน์. (2563). **“ตื้อป็นสุข” จากคำปรัมปราสู่เทรนด์ใหม่การแบ่งปันน้ำใจช่วยผู้ยากไร้ช่วงโควิด-19**. แหล่งที่มา <https://mgronline.com/travel/detail/9630000048681> สืบค้นเมื่อ 11 พ.ค.2564.
- พระยาอนุมานราชธน. (2522). **นิรุกติศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์คลังวิทยา.
- พัชรี เขยจรรยา, เมตตา วิวัฒนานุกูล และณรินทร์ อนวัชศิริวงศ์. (2541). **แนวคิดหลักนิเทศศาสตร์: ประมวลศัพท์วิชาการ ทฤษฎีสำคัญ วิธีศึกษาวิจัย**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภัทรพร เจริญรัตน์. (2561). **การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในเว็บไซต์เฟซบุ๊ก**. การประชุมงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ทางนิเทศศาสตร์ ครั้งที่ 8 13 ก.ค.2561. มหาวิทยาลัยสยาม.
- มัลลิกา มาภา. (2559). **วิวัฒนาการภาษาไทย**. อุดรธานี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2555). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2554**. กรุงเทพมหานคร: นานมีบุ๊คพับลิเคชันส์.
- วิจิตร ภาณุพงศ์. (2522). **โครงสร้างของภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศรีวิไล ดอกจันทร์. (2528). **ภาษากับการสอน**. เชียงใหม่: ศูนย์ส่งเสริมตำราและเอกสารวิชาการมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมชาย จิตสุขน. (2564). **ผลกระทบทางสังคมของการระบาดโรคโควิด-19 ระลอกใหม่และมาตรการที่ควรมี**. แหล่งที่มา <https://tdri.or.th/2021/01/impact-of-new-covid-19-wave/> สืบค้นเมื่อ 11 พ.ค. 2564.
- สุทวิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2523). **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุภัทร แก้วพัตร. (2560). **ภาษากับสังคม**. อุดรธานี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- สุรรัตน์ บำรุงสุข และวิไลศักดิ์ กิ่งคำ. (2558). **การเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่มีผลต่อการใช้คำต่างประเทศในภาษาไทย**. *วารสารภาษาและภาษาศาสตร์*. 33(2).
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2548). **ภาษาในสังคม ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลง และการพัฒนา**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- BBC NEWS. (2564). **โควิด-19: ลำดับเหตุการณ์ แผนที่อินโฟกราฟิก ยอดติดเชื้อในไทยและทั่วโลก**. แหล่งที่มา <https://www.bbc.com/thai/thailand-52090088> สืบค้นเมื่อ 11 พ.ค. 2564.
- TrueID. (2563). **รวม 5 ผลกระทบโควิด-19 ในปี 2020**. แหล่งที่มา <https://news.trueid.net/detail/VGJ91QAKvqN> สืบค้นเมื่อ 11 พ.ค. 2564.
- Bloomfield, Leonard. (1980). **Language**. Delhi, India: Motilal Barnasidass.

- Crystal, David. (1983). **A First Dictionary of Linguistics and Phonetics**. Worcester, London: The Trinity Press.
- Crystal, David. (2000). **Language Death**. United Kingdom: Cambridge University Press.
- Crystal, David. (2003). **English as a Global Language**. United Kingdom: Cambridge University Press.
- Ethnologue Language Research Center. (2021). **Languages of the World**. From <https://www.ethnologue.com/> Retrieved May 11, 2021.
- Green, Judith. (1979). **Psychlinguistics**. Bangay, Suffolk: Recharclay Ltd.
- Hagege, Claude. (2009). **On the Death and Life of Languages**. Yale University Press.
- Hockett, Charles F. (1958). **A Course in Modern Linguistics**. New Delhi, India: Oxford&IBH Publishing Co.
- Jespersen, Otto. (1922). **Language: Its nature, Development and Origin**. Re-published: Routledge.
- Sapir, Edward. (1921). **Language: An Introduction to the Study of Speech**. New York: Harcourt.
- Trudgill, Peter. (1974). **An Introduction to Language and Society**. London: Taylor & Francis Ltd.
- Trudgill, Peter. (1974). **Sociolinguistics: An Introduction**. Aylesbury, Bucks: Hozell Watson & Viney.
- Yule, George. (1985). **The Study of Language**. Cambridge University.